Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
PEDRO CRUZ VILLALÓN
esitatud 3. oktoobril 2013[1]

Kohtuasi C-365/12 P

Komisjon
versus

EnBW Energie Baden-Württemberg

Apellatsioonkaebus — Määrus (EÜ) nr 1049/2001 — Õigus tutvuda institutsioonide dokumentidega — EÜ artikli 81 ja EMP lepingu artikli 53 kohaldamise menetluse haldustoimikuga tutvumise taotlus — Keeldumine määruse (EÜ) nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 alusel — Tutvumine leebema kohtlemise programmi raames esitatud teabega — Määrus (EÜ) nr 1/2003 — Institutsioonide dokumentidega tutvumise kordade ühtne tõlgendamine

1. Käesoleva apellatsioonkaebuse esitas komisjon Üldkohtu 22. mai 2012. aasta otsuse peale kohtuasjas EnBW Energie Baden-Württemberg *vs*. komisjon[2], millega kohus tühistas komisjoni 16. juuni 2008. aasta otsuse[3], millega keelduti rahuldamast Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. mai 2001. aasta määruse (EÜ) nr 1049/2001 üldsuse juurdepääsu kohta Euroopa Parlamendi, nõukogu ja komisjoni dokumentidele[4] alusel esitatud taotlust tutvuda dokumentidega. Täpsemalt sooviti tutvuda kõikide dokumentidega, mis koostati menetluses, milles komisjon määras karistused ELTL artikli 101 alusel keelatud kokkulepete eest.[5]

2. Tõstatud küsimused võimaldavad Euroopa Kohtul võtta seisukoht seoses sellega, kuidas määrus nr 1049/2001 toimib koos konkurentsiõiguse kolmanda komponendiga, kooskõlastatud tegevuse või keelatud kokkulepetega, olles seda juba teinud seoses riigiabiga (kohtuasi komisjon *vs*. Technische Glaswerke Ilmenau)[6] ja ettevõtjate koondumisega (kohtuasi komisjon *vs*. Agrofert Holding)[7]. Käesolevas menetluses käsitletav põhiküsimus seisneb lõppkokkuvõttes selles, et tuleb kindlaks teha, kas kahe teise konkurentsiõiguse komponendi suhtes kehtestatud doktriin on samuti kohaldatav kooskõlastatud tegevuse suhtes ja eelkõige nn „leebema kohtlemise programmiga” seoses.

1 — Algkeel: hispaania.

2 — Üldkohtu 22. mai 2012. aasta otsus kohtuasjas T-344/08: EnBW *vs*. komisjon.

3 — 16. juuni 2008. aasta otsus SG.E3/MV/psi D (2008) 4931.

4 — EÜT L 145, lk 43; ELT eriväljaanne 01/03, lk 331.

5 — Komisjoni 24. jaanuari 2007. aasta otsus K(2006) 6762 (lõplik) juhtumis COMP/F/38.899. Asjaomaste ettevõtjate hulka kuulusid ABB Ltd. (edaspidi „ABB”) ja Siemens AG (edaspidi „Siemens”).

6 — 29. juuni 2010. aasta otsus kohtuasjas C-139/07 P: komisjon *vs*. Technische Glaswerke Ilmenau, EKL 2010, lk I-5885 (edaspidi „kohtuotsus TGI”).

7 — 28. juuni 2012. aasta otsus kohtuasjas C-477/10 P.

I. Õiguslik raamistik

3. Vastavalt määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikele 2 „[i]nstitutsioonid keelavad juurdepääsu dokumentidele, mille avaldamine kahjustaks" muu hulgas „füüsilise või juriidilise isiku ärihuve, sealhulgas intellektuaalomandit, […] [ja] kontrollimiste, uurimise või audiitorkontrolli eesmärki, välja arvatud juhul, kui avaldamine teenib ülekaalukaid üldisi huve".

4. Määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 teise lõigu kohaselt „[j]uurdepääs dokumentidele, mis sisaldavad sisekasutuseks esitatud arvamusi osana asjaomase institutsiooni sisearuteludest ja eelkonsultatsioonidest, keelatakse isegi pärast otsuse tegemist, kui sellise dokumendi avaldamine kahjustaks tõsiselt institutsiooni otsustamisprotsessi, välja arvatud juhul, kui avaldamine teenib ülekaalukaid üldisi huve".

5. Määruse (EÜ) nr 1/2003[8], mille artiklites 17–22 on määratletud komisjoni uurimisvolitused konkurentsimenetlustes, artikli 27 lõige 2 sätestab:

„Menetluse käigus tagatakse täielikult asjaomaste osapoolte õigus kaitsele. Neil on õigus nõuda juurdepääsu komisjoni toimikule tingimusel, et võetakse arvesse ettevõtjate õigustatud huvi kaitsta oma ärisaladusi. Toimikutele juurdepääsu õigus ei hõlma konfidentsiaalset teavet ning komisjoni või liikmesriikide konkurentsiasutuste ametialaseks kasutuseks mõeldud dokumente. Juurdepääsuõigus ei hõlma eelkõige kirjavahetust komisjoni ja liikmesriikide konkurentsiasutuste vahel või kõnealuste asutuste vahel, sealhulgas artiklite 11 ja 14 kohaselt koostatud dokumendid. Käesolev lõige ei takista komisjonil avaldada ja kasutada teavet, mis on vajalik rikkumise tõendamiseks."

6. Määruse nr 1/2003 artikli 28 lõige 1 sätestab, et ilma et see piiraks teabe vahetamist liikmesriikide konkurentsiasutuste vahel ja komisjoni koostööd liikmesriikide kohtutega, „võib artiklite 17–22 kohaselt kogutud teavet kasutada ainult sel eesmärgil, milleks see koguti".

7. Kõnealuse artikli 28 lõige 2 näeb omakorda ette, et „komisjon ja liikmesriikide konkurentsiasutused, nende ametnikud, teenistujad ja teised kõnealuste asutuste järelevalve all töötavad isikud ning liikmesriikide muude asutuste ametnikud ja avalikud teenistujad [ei tohi] avaldada käesoleva määruse alusel saadud või vahetatud teavet, mille kohta kehtib ametisaladuse hoidmise kohustus. See kohustus kehtib ka liikmesriikide kõigi esindajate ja ekspertide suhtes, kes osalevad nõuandekomitee koosolekutel […]".

8. Eeskirjad, mis puudutavad juurdepääsu toimikutele ja konfidentsiaalse teabe käitlemist konkurentsimenetluste raames, sisalduvad määruse (EÜ) nr 773/2004[9] artiklites 15 ja 16.

II. Taust

9. EnBW Energie Baden-Württemberg („EnBW") on energiajaotusettevõtja, kes leiab, et talle on tekitatud kahju gaasisolatsiooniga jaotusseadmete tootjate kooskõlastatud tegevusega, mille eest komisjon määras ELTL artikli 101 alusel karistuse.

10. EnBW palus määruse nr 1049/2001 alusel 9. novembril 2007 komisjonilt luba tutvuda kõikide dokumentidega, mis puudutavad kõnealust karistuse määramise menetlust.

8 — Nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määrus (EÜ) nr 1/2003 [EÜ] artiklites 81 ja 82 sätestatud konkurentsieeskirjade rakendamise kohta (EÜT L 1, lk 1; ELT eriväljaanne 08/02, lk 205).

9 — Komisjoni 7. aprilli 2004. aasta määrus (EÜ) nr 773/2004, mis käsitleb EÜ […] artiklite 81 ja 82 kohaste menetluste teostamist komisjonis (ELT L 123, lk 18; ELT eriväljaanne 08/03, lk 81).

11. Taotlus jäeti lõplikult rahuldamata 16. juuni 2008. aasta otsusega (edaspidi „vaidlustatud otsus"). Komisjon liigitas selles otsuses asjaomased dokumendid järgmisesse viide kategooriasse:

1) trahvide eest kaitse saamise või leebema kohtlemise taotluse raames esitatud dokumendid;

2) teabenõuded ja poolte vastused nendele teabenõuetele;

3) dokumendid, mis olid saadud asjaomaste ettevõtjate ruumides läbi viidud kontrollide käigus;

4) vastuväiteteatis ja poolte vastused;

5) sisedokumendid:

   a) faktilisi asjaolusid puudutavad dokumendid (märkmed kogutud tõenditest tehtud järelduste kohta, kirjavahetus teiste konkurentsiasutustega, konsultatsioonid komisjoni muude teenistustega);

   b) menetlusdokumendid (kontrolli teostamise otsused, kontrolli protokollid, väljavõtted kontrolli käigus saadud dokumentidest, tõendid teatud dokumentide kättetoimetamise kohta, märkmed).

12. Komisjon leidis, et kõik kõnealused kategooriad kuuluvad määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandi alla (kontrollimiste, uurimise või audiitorkontrolli eesmärgi kaitse). Dokumentidele, mis kuuluvad 1.–4. kategooriasse, kohaldub lisaks artikli 4 lõike 2 esimeses taandes ette nähtud erand (füüsilise või juriidilise isiku ärihuvide kaitse), samas kui 5. kategooria alapunkti a dokumentidele kohaldub artikli 4 lõikes 3 ette nähtud erand (otsustamisprotsessi kaitse).

13. EnBW esitas kõnealuse otsuse peale Üldkohtusse tühistamishagi (kohtuasi T-344/08). Hageja nõudeid toetas Rootsi Kuningriik.

14. Üldkohus rahuldas EnBW hagi 22. mai 2012. aasta otsusega (edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus").

III. Üldkohtu otsus

15. Üldkohus leidis esiteks, et komisjon tegi ilmse hindamisvea, kui asus seisukohale, et EnBW ei palunud luba tutvuda 5. kategooria alapunkti b dokumentidega (vaidlustatud kohtuotsuse punktid 32–37).

16. Seejärel kontrollis Üldkohus, kas antud juhul esinesid tingimused, mis lubavad teha erandi taotletud dokumentide sisu konkreetse ja individuaalse hindamise kohustusest (punktid 44–112). Selles osas järeldas kohus, et keeldumist põhistav üldine eeldus, millele komisjon tugines, kohaldub üksnes selle menetluse jooksul, kuhu asjaomased dokumendid kuuluvad.[10] Kui menetlus on lõpetatud, nagu see antud juhul oli, tuli seega igat asjaomast dokumenti analüüsida konkreetselt ja individuaalselt (punktid 56–63).

17. Järgmiseks analüüsis Üldkohus küsimust, kas komisjon tegutses õigesti, kui käsitles dokumente kategooriates (punktid 64–112). Kohtu sõnul on 1., 2. ja 4. kategooria ning 5. kategooria alapunkt a dokumentidega tutvumise taotluse menetlemisel tulemusetud, kuna eri kategooriates sisalduvate dokumentide vahel ei esine tegelikke erinevusi. Üksnes 3. kategooria (dokumendid, mis olid saadud asjaomaste ettevõtjate ruumides läbi viidud kontrollide käigus) on kasutatav hindamaks artikli 4

10 — Vastavalt eespool viidatud kohtuotsuses TGI (punktid 55–58) esitatud käsitlusele.

lõike 2 kolmandas taandes ette nähtud erandi kohaldamise võimalikkust (kontrollimiste, uurimise või audiitorkontrolli eesmärgi kaitse), sest tegemist on ettevõtja tahte vastaselt saadud dokumentidega. Seetõttu tühistas Üldkohus vaidlustatud otsuse osas, milles see keelab tutvuda 1., 2. ja 4. kategooria ning 5. kategooria alapunkti a dokumentidega.

18. Sellest hoolimata analüüsis Üldkohus lisaks keeldumist lubada tutvuda 1., 2. ja 4. kategooria ning 5. kategooria alapunkti a dokumentidega (punktid 113–176), jõudes järeldusele, et kontrollimiste eesmärgi kaitse ei saanud õigustada keeldumist lubada tutvuda 1.–4. kategooria ja 5. kategooria alapunkti a dokumentidega, kuna antud juhul oli tegemist juba lõpetatud menetlusega ja puudusid põhjused, mis õigustaks konkurentsimenetluste erinevat kohtlemist (punktid 113–130).

19. Samuti ei leidnud Üldkohus, et komisjon oleks tõendanud, et dokumentidega tutvumine võiks kahjustada asjaomaste ettevõtjate ärihuve (artikli 4 lõike 2 esimene taane); menetluse vältel läbiviidud konkreetne uurimine ei ole selleks piisav (punktid 131–150).

20. Lõpuks leidis Üldkohus, et komisjon eksis, kui kohaldas 5. kategooria alapunkti a dokumentide suhtes üldiselt ja abstraktselt erandit, mis on ette nähtud artikli 4 lõike 3 teises taandes (sisekasutuseks mõeldud arvamused) (punktid 151–170).

IV. Apellatsioonkaebus

21. Komisjon esitas 31. juulil 2012 Üldkohtu otsuse peale apellatsioonkaebuse.

22. Komisjon palub apellatsioonkaebuses, et Euroopa Kohus lahendaks viis küsimust. Esiteks seoses kaalutluste ja üldpõhimõtetega, mida tuleb arvesse võtta leidmaks määrusele nr 1049/2001 sellise tõlgenduse, mis olles sidus selliste valdkondade sätetega nagu konkurents, ei kahjustaks nende sätete tõhusust. Teiseks seoses võimalusega, et kooskõlastatud tegevust puudutava menetluse dokumentidega tutvumise lubamisest võib keelduda üldise eelduse alusel, et kõnealuseid dokumente on vaja kaitsta. Kolmas ja neljas küsimus käsitlevad ühelt poolt kontrollimiste eesmärgi ja teiselt poolt ärihuvide kaitse ulatust. Viies ja viimane küsimus käsitleb tingimusi, mis peavad olema täidetud, et komisjon võiks keelduda sisedokumentidega tutvumise lubamisest ka siis, kui otsus on juba vastu võetud.

23. Iga kõnealuse küsimuse osas on esitatud sama palju väiteid, st 1) õigusnormi rikkumine seetõttu, et on eiratud vajadust tõlgendada määrust nr 1049/2001 sidusalt, et tagada teiste valdkondade sätete täielik õigusmõju; 2) õigusnormi rikkumine seetõttu, et ei ole arvesse võetud sellise üldise eelduse olemasolu, mida kohaldatakse kooskõlastatud tegevust käsitleva menetluse kõikide dokumentide suhtes; 3) kontrollimiste eesmärgi kaitse ulatuse väär tõlgendamine; 4) ärihuvide kaitse ulatuse väär tõlgendamine; 5) nende tingimuste väär tõlgendamine, mis peavad olema täidetud, et komisjon võiks keelduda dokumendiga tutvumise lubamisest ka siis, kui otsustamisprotsess on juba lõppenud.

24. Viienda apellatsioonkaebuse väite juurde kuulub kolm täiendavat väiteosa: a) määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 3 kasutatud mõiste „dokumendid, mis sisaldavad sisekasutuseks esitatud arvamusi osana asjaomase institutsiooni sisearuteludest ja eelkonsultatsioonidest” väär tõlgendamine; b) fakti väärtuvastus, et komisjon ei ole tõendanud, et 5. kategooria alapunkti a dokumendid sisaldavad sisekasutuseks esitatud arvamusi; c) artikli 4 lõike 3 teises lõigus sisalduva põhjendamiskohustuse väär tõlgendamine.

25. Komisjon palub vaidlustatud kohtuotsus tühistada ja jätta kohtuasjas T-344/08 esitatud hagi rahuldamata.

V. Menetlus Euroopa Kohtus

26. Rootsi valitsus esitas kirjalikud seisukohad EnBW toetuseks ja ABB ning Siemens esitasid kirjalikud seisukohad komisjoni toetuseks.

27. Euroopa Kohtu presidendi 19. veebruari 2013. aasta määrusega jäeti otsese huvi puudumise tõttu rahuldamata menetlusse astumise taotlused, mille esitasid HUK-Coburg Haftpflicht-Unterstützungs-kasse kraftfahrender Beamter Deutschlands, LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster, VHV Allgemeine Versicherung AG ja Württembergische Gemeinde-Versicherung.

28. 13. juunil 2013 toimunud kohtuistungil osalesid komisjon, EnBW, ABB ja Siemens.

29. Apellatsioonkaebuse esimese väitega väidab komisjon, keda toetavad ABB ja Siemens, et Üldkohus ei arvestanud vajadust tõlgendada määrust nr 1049/2001 sidusalt määrustega nr 1/2003 ja nr 773/2004. Tema sõnul andis kohus määrusele nr 1049/2001 ülimuslikkuse, mis ei sobi kokku kohtuasjadest komisjon *vs.* Éditions Odile Jacob [11] ja komisjon *vs.* Agrofert Holding tuleneva kohtupraktikaga. Tema sõnul väärib liidu konkurentsivaldkonna poliitika seoses dokumentidega tutvumise õigusega spetsiifilist kohtlemist. EnBW ei ole selle väitega nõus, seades kahtluse alla komisjoni poolt viidatud kohtupraktika asjakohasuse. Tema sõnul on komisjoni seisukoht vastuolus ELTL artikliga 101, sest kui kahju saanud isikutel ei ole õigust tutvuda vajalike dokumentidega, et oma hüvitise nõuet põhistada, muudaks see võimatuks esitada kahju hüvitamise hagi kooskõlastatult tegutsevate ettevõtjate vastu, rikkudes seega kohtuasjas Pfleiderer [12] paikapandud doktriini.

30. Apellatsioonkaebuse teise väitega väidab komisjon, keda toetavad ABB ja Siemens, et vastupidi Üldkohtu järeldusele esineb üldine eeldus kooskõlastatud tegevust käsitleva menetluse töödokumentide kasuks, sõltumata sellest, et menetlus on juba lõppenud, sest oluline on vaid kaitstavate huvide laad. Tema sõnul tuleb eeldust, mis kehtib riigiabi ja koondumiste valdkonnas, laiendada kooskõlastatud tegevuse juhule. EnBW väidab omalt poolt, et kui menetlus on lõppenud, kuulub kohaldamisele üksnes määrus nr 1049/2001 ja kooskõlastatud tegevust käsitlevad erisätted on seega asjakohatud. Rootsi väidab omalt poolt, et kui institutsioon tugineb üldistele eeldustele, tuleb tal kindlaks teha, kas iga konkreetse dokumendi puhul on täidetud üldist laadi kaalutlused, mida kohaldatakse teatud dokumendiliigi suhtes.

31. Apellatsioonkaebuse kolmanda väitega väidab komisjon, keda toetavad ABB ja Siemens, et Üldkohtu pakutud lahendus seab ohtu leebema kohtlemise mehhanismi ja üldiselt konkurentsiõiguse tõhusa kohaldamise, lisades, et menetluse saab lugeda lõppenuks üksnes siis, kui menetlust lõpetavat otsust ei ole enam kuidagi võimalik vaidlustada. EnBW väidab vastu, et komisjoni kaalutlusõigust ei saa jätta välja kohtuliku kontrolli alt ja et apellatsioonkaebus piirdub abstraktsete ja üldiste etteheidete esitamisega ohtude kohta, mis puudutavad ettevõtjate koostööd komisjoni algatatud menetlustes.

32. Apellatsioonkaebuse neljanda väitega vaidlustab komisjon, keda toetavad ABB ja Siemens, Üldkohtu seisukoha, et viidatud kahju ei ole tõendatud (ärihuvide kaitse), väites, et ärihuvide kaitse on lähedalt seotud kontrollimiste eesmärgi kaitsega, mistõttu peaks see olema hõlmatud samasuguse üldise eeldusega. Komisjon juhib eelkõige tähelepanu asjaolule, et tegemist on teabega, mida ettevõtjad olid kohustatud komisjonile esitama. EnBW rõhutab, et ärihuvide kaitset ei saa arvestada sama moodi koondumismenetluses nagu määruse nr 1/2003 kohases menetluses, kuna viimases annab ettevõtja, kes soovib saada leebemat kohtlemist, teavet vabatahtlikult ja kõne all ei ole mitte tema ärihuvid, vaid huvi vältida trahvi, samas kui koondumismenetluses ei saa ettevõtjad nõutud teabe andmisest keelduda.

11 — 28. juuni 2012. aasta otsus kohtuasjas C-404/10 P.

12 — 14. juuni 2011. aasta otsus kohtuasjas C-360/09 (EKL 2011, lk I-5161).

33. Viienda väitega väidab komisjon, keda toetavad ABB ja Siemens, et Üldkohus eksis, kui ei nõustunud sellega, et üldine eeldus laieneb menetluse kõikidele sisedokumentidele, ja järeldas, et nende avalikustamine ei kahjusta otsustamisprotsessi. EnBW väidab vastu, et komisjon ei ole selgitanud, miks sisaldavad kõik dokumendid arvamusi, ega esitanud ühtegi tõendit selle kohta, et nende dokumentide avalikustamine kahjustaks viis aastat varem tehtud otsuse vastuvõtmise protsessi.

34. Komisjon palub lõpuks, et EnBW algne nõue jäetaks rahuldamata, kuna ta oleks pidanud tõendama, et taotletud dokumentide suhtes ei kehtinud tutvumise lubamisest keeldumise üldine eeldus või kui selline eeldus kehtib, tõendama, et avalikustamine teenib ülekaalukat üldist huvi. EnBW väidab seevastu, et tema hagi Üldkohtule oli põhjendatud, ning palub jätta apellatsioonkaebuse rahuldamata ja tühistada vaidlusalune otsus terves ulatuses või teise võimalusena osas, milles sellega keelduti ka lubamast tutvuda osaga taotletud teabest.

VI. Hinnang

35. Enne kui asuda analüüsima apellatsioonkaebuse väiteid, pean ma oluliseks rõhutada kõigepealt seda, et sarnaselt kohtuasjale Agrofert ei olnud teabe taotleja selle menetluse pool, kus talle huvi pakkuvad dokumendid koostati. EnBW on selles menetluses seega kolmas isik. Tema huvi asjaomaste dokumentide vastu tuleneb tema soovist kasutada neid selleks, et esitada kahju hüvitamise hagi nende vastu, kes kõnealuse menetluse poolteks olid. Igal juhul, nagu on leitud kohtujuristi ettepanekus kohtuasjas Agrofert,[13] „on käesolev kohtuasi pigem läbipaistvust" kui – nagu antud juhul – ettevõtjate kooskõlastatud tegevust või keelatud kokkuleppeid käsitlev kohtuasi. Seega „tuleb kohtuasja lahendusele läheneda eelkõige määruse nr 1049/2001 seisukohast"[14].

A. *Apellatsioonkaebuse esimene väide*

36. Komisjon viitab apellatsioonkaebuse esimese väitega õigusnormi rikkumisele sellega, et on eiratud vajadust „tõlgendada sidusalt" määrust nr 1049/2001, et tagada liidu õiguskorra teisi valdkondi reguleerivate sätete täielik õigusmõju. Siinkohal tuleb välja tuua, et apellatsioonkaebuse neli ülejäänud väidet täpsustavad vaidlustatud kohtuotsuse neid aspekte, milles kõnealune eiramine väljendus ning mille tõttu on määrust nr 1049/2001 vääralt tõlgendatud ja kohaldatud.

37. Esimese väitega seoses tuleb taas kord – nagu kohtuasjas Agrofertki – lahendada küsimus selle kohta, kas institutsioonide dokumentidega tutvumise õiguse puhul kujutab määrus nr 1049/2001 endast üldregulatsiooni, mille puhul tuleb teatud valdkondades arvestada liidu muudes õigusnormides sisalduvate erinormidega, või vastupidi, selles määruses on igal juhul ammendavalt kehtestatud kõnealuse õiguse teostamise suhtes kohaldatav kord.

38. Euroopa Kohtu praktikast tuleneb selgelt – ja komisjonil on selles osas õigus –, et määrus nr 1049/2001 ei ole õigusakt, mis asub nii-öelda vaakumis, vaid et nii tema tõlgendamine kui kohaldamine peavad sobituma erieeskirjadega, mis reguleerivad tutvumist dokumentidega erinevates valdkondades. Teisisõnu ei reguleeri määrus nr 1049/2001 läbipaistvuse korda liidu õiguses ammendavalt, vaid seda määrust kui institutsioonide dokumentidega tutvumise üldkorda reguleerivat õigusakti tuleb tõlgendada ja kohaldada viisil, mis on sidus erinevate õigusnormidega, mis reguleerivad tutvumist selliste menetluste dokumentidega, mille suhtes kehtivad oma eeskirjad.

39. Kokkuvõttes tuleb kõnealust valdkonna käsitlevaid määrusi minu arvates tõlgendada integreeritult.

13 — Esitatud 8. detsembril 2011, punkt 26.

14 — *Loc. ult. cit.*

40. Seda vältimatut liigendatust määruse nr 1049/2001 kui institutsioonide läbipaistvuse valdkonna üldnormi ja liidu teatud määruste kui konkreetsetele menetlustele juurdepääsu käsitlevate erinormide vahel on Euroopa Kohus rõhutanud juba külluslikus kohtupraktikas, millest hiljuti anti ülevaade kohtuotsuses Agrofert.[15]

41. Ent vastupidi komisjoni väidetule leian ma, et nagu nähtub vaidlustatud kohtuotsusest, ei jätnud Üldkohus määrust nr 1049/2001 tõlgendades kõrvale erinorme, mis reguleerivad juurdepääsu menetlusele, milles asjaomased dokumendid koostati.

42. Nimelt viitab vaidlustatud kohtuotsuse punkt 55 Euroopa Kohtu praktikale seoses üldist laadi kaalutlusega, mille kohaselt võib teatud dokumentide avalikustamine kahjustada üldist huvi, mida seadusandja on soovinud kaitsta just erikorra kehtestamisega nende dokumentidega tutvumiseks. Seda silmas pidades viitab Üldkohus järgnevalt dokumentidega tutvumise menetlustele riigiabi, koondumiste ja kooskõlastatud tegevuse ja keelatud kokkulepete valdkonnas, mis on olulised käesolevas asjas.

43. Mõistagi järeldas Üldkohus, et doktriin, mille kohaselt tuleb määrust 1049/2001 tõlgendada nii, et võetakse arvesse kõiki riigiabi menetlustes kehtestatud dokumentidega tutvumise kordi, on kohaldatav üksnes käimasolevate menetluste puhul ja seda „ei saa üle kanda olukorrale, kus institutsioon on juba vastu võtnud lõpliku otsuse sulgeda toimik, millega tutvumist – nagu käesolevas asjas – taotletakse”[16].

44. Teiseks kinnitab Üldkohus veel, et „üldine eeldus, et konkurentsi valdkonda puudutava menetluse toimiku dokumente ei tuleks avalikustada, [peaks] tulenema […] määrusest (EÜ) nr 1/2003 […], nagu ka kohtupraktikast seoses õigusega tutvuda komisjoni haldustoimiku dokumentidega”[17]. Seejärel, olles punktides 59 ja 60 viidanud määruses nr 1/2003 sätestatud dokumentidega tutvumise korrale, lõpetab Üldkohus kinnitusega, et „kuigi ettevõtjatel, kelle suhtes on algatatud menetlus konkurentsiõiguse valdkonnas, või selliste kaebuste esitajatel, mida komisjon ei ole rahuldanud, on õigus tutvuda komisjoni haldustoimiku teatud dokumentidega, kohaldatakse sellele õigusele teatud piiranguid, mis ise tingivad igale üksikjuhtumile eraldi hinnangu andmise. Seega, isegi kui järgida […] kohtuotsuses TGI Euroopa Kohtu kasutatud arutluskäiku, mille kohaselt tuleb määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes sätestatud erandi tõlgendamisel arvesse võtta toimikule juurdepääsu piiranguid, mis esinevad konkreetsetes menetlustes – nagu riigiabi ja konkurentsi valdkonna menetlused –, ei luba see arvessevõtmine eeldada, et ohu tõttu võtta komisjonilt võime keelatud [kokkulepete eest karistusi määrata], tuleb määruse nr 1049/2001 artiklis 4 sätestatud eranditest vähemalt üht kohaldada automaatselt komisjoni selle valdkonna toimikute kõigile dokumentidele”[18].

45. Lõpuks on vaidlustatud kohtuotsuses järeldatud, et „komisjon [ei saanud] iga dokumenti konkreetselt analüüsimata eeldada, et kõigile dokumentidele, millele juurdepääsu taotleti, oli ilmselgelt kohaldatav määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes sätestatud erand”[19].

46. Eeltoodust nähtub selgelt, et Üldkohus ei „eiranud”, nagu komisjon seda väidab, vajadust tõlgendada määrust nr 1049/2001 ja liidu õiguskorra teiste valdkondade sätteid sidusalt. Hoopis vastupidi, vaidlustatud kohtuotsuses on määrust nr 1049/2001 tõlgendatud just nii, et arvesse on võetud õigusnormide, mis reguleerivad õigust tutvuda kartellimenetlustes koostatud või kasutatud dokumentidega, võimalikku mõju.

15 — Kohtuotsus komisjon *vs.* Agrofert Holding, punkt 50.

16 — Vaidlustatud kohtuotsus, punkt 57.

17 — Vaidlustatud kohtuotsus, punkt 58.

18 — Vaidlustatud kohtuotsus, punkt 61.

19 — Vaidlustatud kohtuotsus, punkt 62.

47. Hoopis erinev küsimus on see, kas asjaomane tõlgendamistöö, mis oli väidetavalt sidus, on seda ka tegelikult. Sellele vastamiseks tuleb analüüsida apellatsioonkaebuse ülejäänuid väiteid, mis viitavad väidetavatele õigusnormi rikkumistele tulenevalt määruse nr 1049/2001 väärast tõlgendamisest. Kuid minu arvates on selge, et Üldkohtule ei saa ette heita, et ta tõlgendas kõnealust määrust, arvestamata selle kohta õigusnorme kogumis, mis käsitlevad juurdepääsu teatud menetlustele.

48. Kokkuvõtteks leian ma, et esimene väide tuleb tagasi lükata.

B. *Apellatsioonkaebuse teine väide*

49. Üldkohtu otsuse peale esitatud apellatsioonkaebuse teise väitega tuuakse esile väidetav õigusnormi rikkumine, mis seisneb kooskõlastatud tegevust käsitleva menetluse kõikide dokumentide suhtes kohaldatava sellise üldise eelduse olemasolu eitamises, mille kohaselt võib nende dokumentide avalikustamine kahjustada asjaomases menetluses kaitstavat üldist huvi.

50. Alustan kõigepealt väitega, et minu arvates on Euroopa Kohtu praktika, mille kohaselt tunnustatakse *üldiste eelduste* olemasolu seoses dokumentidega, mille suhtes on menetluse tõttu, kuhu nad kuuluvad, ette nähtud nendega tutvumist käsitlev erikord, hästi ülekantav dokumentidele, mis on koostatud või mida on kasutatud keelatud kokkuleppeid käsitlevas menetluses.

51. Nagu teame, võimaldab kõnealuse erikorra olemasolu selle doktriini kohaselt eeldada, et põhimõtteliselt võib selliste dokumentide avalikustamine kahjustada kõnealuse menetluse eesmärki. Seega ja esiteks leidis Euroopa Kohus kohtuotsuses TGI[20], et seda laadi üldine eeldus võib tuleneda õigusnormidest, mis reguleerivad riigiabi üle järelevalve teostamise menetlusi.[21] Teiseks otsustas Euroopa Kohus hiljem Agroferti kohtuasjas, et „[n]iisugused üldised eeldused on ettevõtjate koondumiste kontrolli menetluse valdkonnas kohaldatavad seetõttu, et kõnealust menetlust reguleerivad õigusnormid näevad ühtlasi ette ranged nõuded selle kohta, kuidas käsitada nimetatud menetluse käigus saadud või koostatud teavet”[22].

52. Eeltoodu põhjal leian, et üldist eeldust tuleb samuti kasutada kartellimenetluste puhul, mida käsitlevad õigusnormid kehtestavad samuti väga spetsiifilised eeskirjad menetlusega seotud dokumentidega tutvumiseks ja nendega ümberkäimiseks. Määruse nr 1/2003 artikli 27 lõige 2 annab pooltele piiratud õiguse tutvuda komisjoni toimikuga üksnes kaitseõiguste teostamise eesmärgil, samas kui määruse artikkel 28 kuulutab menetluse käigus kogutud teabe ametisaladuseks.[23] Samas tähenduses annab kaebajale piiratud dokumentidega tutvumise õiguse määruse nr 773/2004 artikkel 8.

53. Kõnealuse dokumentidega tutvumise erikorra olemasolu lubab eeldada – nagu riigiabi ja koondumismenetluste puhul –, et dokumentide avalikustamine võib kahjustada kartellimenetluse eesmärki. Nii nagu ma seda väitsin oma ettepanekus kohtuasjas Agrofert,[24] „kehtestab […] määrus nr 139/2004 ettevõtjate koondumise suhtes halduslíku kontrollimenetluse liidu jaoks põhilise tähtsusega eesmärgil, milleks on tagada konkurents siseturul”[25]; sama eesmärki taotletakse määrusega nr 659/1999 riigiabi osas.

20 — Viidatud eespool, punktid 55–61.

21 — Nõukogu 22. märtsi 1999. aasta määrus (EÜ) nr 659/1999, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad EÜ asutamislepingu artikli 93 kohaldamiseks (EÜT L 83, lk 1; ELT eriväljaanne 08/01, lk 339).

22 — Agrofert, punkt 59.

23 — Kõnealuses määruses reguleeritud menetluse kohta vt Wils, W.P.J., „EU Antitrust Enforcement Powers and Procedural Rights and Guarantees: The Interplay between EU Law, National Law, the Charter of Fundamental Rights of the EU and the European Convention on Human Rights”, väljaandes *Concurrences*, mai 2011, ja väljaandes *World Competition*, 34. kd, nr 2, juuni 2011. Kättesaadav aadressil http://ssrn.com/author=456087.

24 — Esitatud 8. detsembril 2011.

25 — Ettepanek kohtuasjas Agrofert, punkt 64.

54. Määrusel nr 1/2003 on kahtlemata sama eesmärk. Tulles tagasi minu sõnade juurde, siis määruste nr 659/1999 ja nr 139/2004 „vastav õiguslik alus on ELTL [kolmanda osa] VII jaotise („Konkurentsi, maksustamise ja õigusaktide ühtlustamise üldeeskirjad") 1. peatükk („Konkurentsieeskirjad"), mis rõhutab, et need täidavad ühist eesmärki, mida jagab määrus (EÜ) nr 1/2003, st lihtsalt võimaldada täita üht liidu eksisteerimise aluseks olevatest eesmärkidest, sest ei tohi unustada, et liit põhineb ELL artiklis 2 välja kuulutatud väärtustel, aga on ka kohustatud ELL artiklis 3 loetletud eesmärkideks, millest võib välja tuua käesoleva asja jaoks olulise siseturu rajamise ja „[Euroopa] säästva[…] arengu[…], mis põhineb […] kõrge konkurentsivõimega sotsiaalsel turumajandusel […]" (ELL artikli 3 lõige 3). Nende eesmärkide täitmiseks antakse ELTL artikli 3 lõike 1 punktiga a liidule ainupädevus „siseturu toimimiseks vajalike konkurentsieeskirjade kehtestami[seks]", ja just selleks, et võimaldada koondumiste tõhusat kontrollimist konkurentsi seisukohast, ongi mõeldud koondumismääruses sätestatud õiguslik [instrument]". [26]

55. Kartellimenetlus kuulub samasse kavatsuste maailma. Nagu EnBW oma väidetes rõhutas, esineb koondumisi ja keelatud kokkuleppeid käsitlevate menetluste vahel märkimisväärselt erinevusi, eelkõige selles, et esimesed neist on preventiivset ja teised repressiivset laadi. Mööndes seda erinevust – jätmata märkimata, et mitte kõik kooskõlastatud tegevused ei ole tingimata õigusvastased, nagu tuleneb määruse nr 1/2003 artikli 1 lõikest 1 –, on selge, et kuigi erinevaid teid pidi, on mõlemal juhul tegemist kindlustamisega, et konkurentsi turul ei kahjustataks, hoolitsedes selle eest, et ettevõtjate tegevus oleks õiguspärane, kusjuures nende abiga konkurentsivastaste tegevuste vältimiseks või kõrvaldamiseks läbiviidavates menetlustes peavad neile kaasnema miinimumtagatised. Täpsemalt, lisaks sellele, et ettevõtjate kaitseõigused peavad olema täielikult tagatud, tuleb sellised menetlused läbi viia tingimustel, mis ei kahjusta nende ärihuve. See kehtib nii siis, kui tegemist on puhtalt preventiivsete ja ilma karistusliku komponendita menetlustega, kui ka siis, kui tegemist on konkurentsivastase tegevuse eest karistuse määramisega, sest viimasel juhul ei tohi õigusnormis ette nähtud karistusele lisanduda täiendavat kahju.

56. Naastes käesoleva asja asjaolude juurde, ja nagu ma apellatsioonkaebuse esimest väidet analüüsides ütlesin, ei eita Üldkohus seda, et määruseid nr 1049/2001 ja nr 1/2003 on vaja tõlgendada sidusalt.

57. Ometi leidis Üldkohus, et sellest sidusast tõlgendusest tuleneb, et üldine eeldus, millele võib tugineda riigiabimenetlusega seotud dokumentide puhul, ei kehti seoses kartellimenetluse dokumentidega.

58. Üldkohtu sõnul on lõpuks kõnealune eeldus kohaldatav üksnes siis, kui õigusnormid, mis reguleerivad menetlust, milles taotletud dokumente kasutati või milles need koostati, ei näe menetlusest huvitatud isikutele ette õigust kõnealuste dokumentidega tutvuda.

59. Üldkohus möönab nimelt, et „nagu ka määruses nr 659/1999 riigiabi valdkonnas, ei ole määruses nr 1/2003 menetlusega mitteseotud isikutele ette nähtud õigust tutvuda komisjoni haldustoimiku dokumentidega keelatud kokkuleppeid puudutavas menetluses" [27]. Siiski, kuna määruse nr 1/2003 artiklis 27 „on sätestatud nende ettevõtjate toimikuga tutvumise õigus, kelle suhtes on menetlus algatatud, ja seda laiemas, kaitseõiguste tagamise kontekstis" [28], järeldab Üldkohus, et kõnealust dokumentidega tutvumise võimalust, kui tahes piiratud see ka ei oleks, tuleb arvesse võtta määruse nr 1049/2001 kohaldamise raames, mistõttu ei saa nõustuda sellega, et „määruse nr 1049/2001 artiklis 4 sätestatud eranditest [tuleb] vähemalt üht kohaldada automaatselt komisjoni selle valdkonna toimikute kõigile dokumentidele" [29].

26 — Ettepanek kohtuasjas Agrofert, punkt 65.

27 — Vaidlustatud kohtuotsus, punkt 59.

28 — *Loc. ult. cit.*

29 — Vaidlustatud kohtuotsus, punkt 61.

60. Vaidlustatud kohtuotsus tugineb selle järelduse tegemiseks kohtuotsuse TGI tõlgendusele, mida ma pean ekslikuks. Viimati mainitud kohtuotsuse punktis 58 on küll leitud, et kuna määruse nr 659/1999 kohaselt „huvitatud isikutel, välja arvatud riigiabi andmise eest vastutav liikmesriik, ei ole õigust riigiabi üle järelevalve teostamise menetluste raames tutvuda komisjoni haldustoimikus sisalduvate dokumentidega[,] [*tuleb] seda asjaolu arvesse võtta määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes sisalduva erandi tõlgendamisel*" [30] . Põhjus seisneb selles, et „[k]ui nendel huvitatud isikutel oleks […] võimalik [saada juurdepääs] komisjoni haldustoimiku dokumentidele määruse nr 1049/2001 alusel, muudaks see küsitavaks riigiabi üle järelevalve teostamise korra" [31].

61. Määruse nr 1/2003 puhul, nagu seda on vaidlustatud kohtuotsuses ka rõhutatud, on menetlusest huvitatud isikutele antud dokumentidega tutvumise õigus enda kaitsemise eesmärgil. Väljaspool seda eesmärki on menetluse dokumentidega tutvumine siiski üldreeglina keelatud kolmandatele isikutele, kes on selles mõttes samas olukorras, kui need, kes soovivad tutvuda riigiabi üle järelevalve teostamise menetlusega seotud dokumentidega.

62. Ma olen seisukohal, et eelduse mõju ei saa piirduda olukorraga, kus dokumentidega tutvumise õiguse olemasolu on tingimusteta välistatud menetluses, millega on seotud taotletud dokumendid, vaid seda tuleb vastavalt kohandatuna kohaldada ka siis, kui dokumentidega tutvumise õigus on piiratud või tingimuslik. Nimelt tuleb ka seda asjaolu „arvesse võtta määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kolmandas taandes sisalduva erandi tõlgendamisel" [32], sest lõppude lõpuks soovitakse vältida seda, et määruse nr 1049/2001 pikemalt süüvimata kohaldamisega võetakse erimenetluse puhul kehtivalt dokumentidega tutvumise korralt selle mõju.

63. Igal juhul tuleb kõnealust eeldust kohaldada dokumentide suhtes, mille avalikustamine on välistatud või mille avalikustamiseks ette nähtud tingimused on määruses nr 1/2003 märkimisväärselt rangemad kui määruses nr 1049/2001. Teisisõnu tuleb seda eeldust täies ulatuses kohaldada isikute suhtes, kel vastavalt määrustele nr 1/2003 ja nr 773/2004 ei ole põhimõtteliselt mingit õigust tutvuda kartellimenetluse dokumentidega, nagu käesolevas asjas näiteks EnBW, ja seda tuleb samuti kohaldada nende isikute suhtes, kel on piiratud või tingimuslik dokumentidega tutvumise õigus kaitseõiguste tagamise eesmärgil.

64. Eeltoodud järelduse suhtes kehtib siiski üks reservatsioon. Nimelt „ei välista see eeldus võimalust tõendada, et vaidlusalune dokument, mille avalikustamist on taotletud, ei ole hõlmatud selle eeldusega või et esineb ülekaalukas üldine huvi, mis õigustab dokumendi avalikustamist määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 alusel ([….] kohtuotsus Technische Glaswerke Ilmenau, punkt 62)" [33]. Seega asjaolu, et määrus nr 1/2003 ei sätesta menetlusega mitteseotud isikute dokumentidega tutvumise õigust, tähendab üksnes seda, et kõnealuste isikute võimalikud taotlused tuleb lahendada vastavalt määrusele nr 1049/2001 (mis sisaldab läbipaistvuse valdkonna üldregulatsiooni), tõlgendades seda üldise eelduse alusel, et dokumentide avalikustamine võib kahjustada määruses nr 1/2003 sätestatud menetluse eesmärki. See kahjustamise eeldus ei välista mingil juhul täielikult dokumentidega tutvumise õigust määruse nr 1049/2001 alusel, vaid üksnes seab sellele rangemad tingimused kui need, mis on kõnealuse määrusega tagatud.

65. Eeltoodu põhjal leian ma, et Üldkohus on välistanud eelduse kohaldamise olukorras, kus juhul, kui luba tutvuda dokumentidega on taotlenud isik, kes ei ole kartellimenetluse pooleks, tuleb lähtuda põhimõttest, et taotletud dokumendi avalikustamine võib kahjustada üldist huvi, mida kaitsevad kõnealuses menetluses koostatud või kasutatud dokumentidega tutvumist käsitlevad erinormid.

66. Seega tuleb minu hinnangul apellatsioonkaebuse teise väitega nõustuda.

30 — Kohtujuristi kursiiv.

31 — *Loc. ult. cit.*

32 — Kohtuotsus TGI, *loc. ult. cit.*

33 — Kohtuotsus Agrofert, punkt 68.

C. Apellatsioonkaebuse kolmas väide

67. Apellatsioonkaebuse kolmas väide tugineb kontrollimiste eesmärgi kaitse ulatuse väidetavalt väärale tõlgendamisele. Eelkõige väidab komisjon, et vaidlustatud kohtuotsus seab ohtu leebema kohtlemise mehhanismi ja konkurentsiõiguse tõhusa kohaldamise üldiselt.

68. Euroopa Kohus on ühe eelotsusetaotluse raames hiljuti 6. juuni 2013. aasta kohtuotsuses Donau Chemie jt [34] pidanud lahendama küsimuse seoses õigusega tutvuda siseriikliku leebema kohtlemise menetlusega seotud dokumentidega. Kuigi see kohtupraktika käsitleb konkurentsimenetlust, mitte aga määrust nr 1049/2001, leian ma, et see on hästi ülekantav käesolevale kohtuasjale.

69. Seoses siseriiklike leebema kohtlemise programmidega – ja tuginedes põhjendustele, mis on liidu konkurentsivaldkonna menetlustele ülekantavad – on Euroopa Kohus meenutanud, et kõnealused programmid „kujutavad endast kasulikku vahendit, et tõhusalt võidelda konkurentsieeskirjade rikkumiste avastamise ja lõpetamise nimel, ning teenivad sel viisil ELTL artiklite 101 ja 102 tõhusa kohaldamise eesmärki ning et nende programmide tõhusust võib siiski kahjustada leebema kohtlemise menetlusega seotud dokumentide edastamine isikutele, kes soovivad esitada kahju hüvitamise hagi. Seega näib mõistlik tõdeda, et dokumentide niisugune võimalik edastamine võib pärssida konkurentsiõiguse rikkumisega seotud isiku tahet kasutada selliste leebema kohtlemise programmide pakutavat võimalust ([…] kohtuotsus Pfleiderer, punktid 25–27)” [35].

70. Siiski on kõnealuses kohtuotsuses tõdetud, et „kuigi nende kaalutlustega võib olla põhjendatud see, et keelduda võib loa andmisest tutvuda teatavate dokumentidega […], ei tähenda see siiski, et dokumentidega tutvumise loa andmisest võib süstemaatiliselt keelduda, kuna igat kõnealuste dokumentidega tutvumise taotlust tuleb hinnata juhtumipõhiselt, võttes arvesse kõiki asjassepuutuvaid andmeid (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus Pfleiderer, punkt 31)” [36].

71. Selle hinnangu andmisel peab „esiteks kaaluma taotleja huvi tutvuda nende dokumentidega, selleks et ette valmistada kahju hüvitamise hagi, arvestades taotleja muid olemasolevaid võimalusi” [37], ja samuti „arvesse võtma reaalseid kahjulikke tagajärgi, mille võib toimikuga tutvumise luba kaasa tuua avalikele huvidele või teiste isikute seaduslikele huvidele” [38].

72. Konkreetsemalt ja „leebema kohtlemise programmide tõhususega seotud avaliku huvi osas” märgib Euroopa Kohus, „et arvestades liidus tõhusa konkurentsi säilitamiseks siseriiklikesse kohtutesse esitatud kahju hüvitamise hagide olulisust […], ei ole nende andmetega tutvumiseks loa andmisest keeldumise põhjendamiseks piisav pelk viide ohule, et juurdepääs tõenditele, mis asuvad konkurentsimenetlust puudutavas toimikus ja mis on vajalikud nende hagide tõendamiseks, kahjustab kõnealuse leebema kohtlemise programmi tõhusust, mille raames edastati need dokumendid pädevale konkurentsiametile” [39].

73. Euroopa Kohus leiab seevastu, et „asjaolu, et niisugune keeldumine võib takistada vastavate hagide esitamist, andes samuti asjaomastele ettevõtjatele, kes on juba vähemalt osaliselt saanud kaitse rahaliste karistuste puhul, võimaluse hoiduda kahju saanud isikute ees ka täitmast oma kohustust hüvitada ELTL artikli 101 rikkumise tõttu tekkinud kahju, tingib selle, et keeldumine [peab põhinema] ülekaalukatel

34 — Kohtuasi C-536/11.

35 — Kohtuotsus Donau Chemie jt, punkt 42.

36 — Kohtuotsus Donau Chemie jt, punkt 43.

37 — Kohtuotsus Donau Chemie jt, punkt 44.

38 — Kohtuotsus Donau Chemie jt, punkt 45.

39 — Kohtuotsus Donau Chemie jt, punkt 46.

põhjustel, mis on seotud viidatud huvi kaitsega ning mis kehtivad iga dokumendi puhul, millega tutvumise loa andmisest keelduti”[40], sest „[ainult] ohu olemasolu, et konkreetne dokument kahjustab avalikku huvi, mis on seotud siseriikliku leebema kohtlemise programmi tõhususega, võib […] olla põhjenduseks jätta see dokument aval[ikustamata]”[41].

74. Kokkuvõttes tuleneb eeltoodust vajadus kaaluda ühelt poolt leebema kohtlemise programmide kui konkurentsiõiguse tõhususe vahendi juurde kuuluvat avalikku huvi ja teiselt poolt isikute õigust esitada nõudeid kahju hüvitamiseks, mida nad kandsid konkurentsiõiguse rikkumise tõttu – mis on teine viis teenida kaudselt selle õiguse tõhususega seonduvat avalikku huvi.

75. Käesolevas asjas keeldus komisjon, nagu seda on kinnitanud EnBW, lubamast tutvuda dokumentidega, mis esitati trahvide eest kaitse saamise ja leebema kohtlemise taotluse raames, tuginedes abstraktsetele kaalutlustele kahju osas, mida võiks leebema kohtlemise programmile tekitada asjaolu, et puudutatud isikutel ja ettevõtjatel ei oleks kindlust selles, et niisuguseid dokumente üldreeglina ei avalikustata. EnBW on seevastu rõhutanud, et ilma selliste dokumentideta ei ole tal võimalik isegi mitte minimaalse kohtuvaidluse võitmise lootusega esitada nõuet kahju hüvitamiseks, mida ta enda arvates kandis keelatud kokkulepete tõttu, mille eest komisjon on karistused määranud.[42]

76. Komisjon ei ole kokkuvõttes esitanud mitte selliseid põhjendusi, mis tugineksid kahjul, mis võiks tekkida konkreetsele leebema kohtlemise programmile (ja *konkreetsest* leebema kohtlemise programmist räägitakse otseselt kohtuotsuse Chemie Donau jt punktis 46, millele ma viitasin punktis 72 *in fine*), vaid üldise ja abstraktse põhjenduse, mis puudutab üldiselt „leebema kohtlemise menetlusi”. EnBW esitas selle peale põhjendused, mis õigustavad tema soovi saada teatud dokumente, et esitada *konkreetset* kahju hüvitamise nõuet.

77. Neil asjaoludel on tegemist *põhimõttelise* keeldumisega, mistõttu ei ole võimalik, et konkreetset dokumentidega tutvumise taotlust – mis on esitatud kasutamaks ainsat võimalust põhistada kahju hüvitamise nõuet – oleks „hinnat[ud] juhtumipõhiselt, võttes arvesse kõiki asjassepuutuvaid andmeid”, nagu on nõutud kohtuotsuses Donau Chemie jt,[43] viidates kohtuotsuse Pfleiderer punktile 31.

78. Siinkohal tundub mulle kohane üks põhimõtteline kaalutlus. Võib vaielda vastu eeltoodule, et leebema kohtlemise programmide tõhusust saab tagada üksnes juhul, kui üldreeglina on kindel, et esitatud dokumente võib kasutada ainult komisjon. See oleks mõistagi maksimaalne tagatis. Samas tuleb aga mõelda ka teistele tagatistele, mis minemata nii kaugele, on siiski atraktiivsed neile, kes on otsustanud kõnealustes programmides osaleda. Lõpuks seisneb leebema kohtlemise programmide loogika selles, et arvutatakse välja konkurentsiõiguse rikkumisest tuleneda võiva kahju ulatus. Kindlus, et komisjonile esitatud teabega võivad kolmandad isikud tutvuda üksnes siis, kui nad tõendavad piisavalt, et neil on seda vaja kahju hüvitamise nõude eesmärgil, võib selles mõttes olla piisav tagatis, võttes eelkõige arvesse seda, et alternatiiv võiks olla suurem karistus kui see, mis kaasneks hüvitisnõude rahuldamisega. On selge, et ei saa välistada, et sellist laadi tagatisega väheneb nende hulk, kes sooviksid osaleda leebema kohtlemise programmis. Kuid selle instrumendi maksimaalse tõhususe eesmärgile tuginedes ei tohi pikemalt süüvimata ohverdada kahju kannatanud isikute õigust hüvitisele ja üldiselt rikkuda nende õigust tõhusale õiguskaitsevahendile, mille tagab Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikkel 47.

79. Leian eeltoodud kaalutlustele tuginedes lõpetuseks, et vaidlustatud kohtuotsusele ei saa etteheiteid teha osas, milles see järeldab, et komisjon ei põhjendanud keeldumist lubada tutvuda trahvide eest kaitse saamise või leebema kohtlemise taotluse menetlemise raames esitatud dokumentidega, lükates seega apellatsioonkaebuse kolmanda väite tagasi.

40 — Kohtuotsus Donau Chemie jt, punkt 47.

41 — Kohtuotsus Donau Chemie jt, punkt 48.

42 — Täpsemalt vastus apellatsioonkaebusele, punkt 20.

43 — Kohtuotsus Donau Chemie jt, punkt 43.

D. *Apellatsioonkaebuse neljas väide*

80. Apellatsioonkaebuse neljas väide viitab ärihuvide kaitse ulatuse väidetavalt väärale tõlgendamisele.

81. Üldkohus leidis, et komisjon ei ole piisavalt tõendanud, et taotletud dokumentidega tutvumise võimaldamine võib konkreetselt ja tegelikult kahjustada kartellis osalenud ettevõtjate ärihuve. Kohtu hinnangul oli komisjon, kuivõrd taotletud dokumendid olid juba mõnevõrra vananenud, kohustatud analüüsima neid konkreetselt ja individuaalselt, lähtudes ärihuvide kaitse erandi vaatenurgast, ilma et selleks oleks piisav menetluse käigus juba tehtud analüüs.

82. Teiseks lähtus Üldkohus arusaamast, et „kartellis osalenud ettevõtjate […] huv[i taotletud dokumentide avalikustamata jätmise vastu *ei saa kvalifitseerida ärihuviks] sõna otseses mõttes*[44]. Arvestades nimelt muu hulgas enamuse toimikus oleva teabe vanust, ei tundu huvi, mis võib olla äriühingutel taotletud dokumentide avalikustamata jätmise [vastu], olevat seotud nende konkurentsipositsiooni säilitamisega […] turul […], vaid pigem tahtega vältida, et nende vastu ei esitataks siseriiklikele kohtutele kahju hüvitamise hagisid"[45]. Igal juhul ei ole see „huvi, mida tuleb kaitsta, arvestades muu hulgas iga isiku õigust nõuda kahju hüvitamist, mis on talle tekitatud tegevusega, millega võidi piirata või kahjustada vaba konkurentsi"[46].

83. Ma ei ole selle seisukohaga nõus.

84. Nagu ma väitsin oma ettepanekus kohtuasjas Agrofert, on „dokumendi „tundlikkuse" ajaline pikenemine juba määruse nr 1049/2001 artiklis 4 endas kehtestatud erandite süsteemi struktuuri põhielement. Nii on menetluse sisekasutuseks koostatud dokumentidel (lõige 3) kaitse tagatud kuni menetluse lõpuni, aga ainult nendel dokumentidel, mis sisaldavad arvamusi, kestab kaitse edasi ka pärast menetluse lõppu. Sellel teisel juhul kehtib erand, nagu kõikide artiklis 4 sätestatud erandite puhul, „nii kaua, kuni kaitse on dokumendi sisust lähtuvalt õigustatud" (lõike 3 teine lõik). See periood võib vastavalt sama artikli 4 lõikele 7 kesta kuni 30 aastat. Ent seda maksimaalset perioodi saab „vajaduse korral" pikendada kolme dokumendikategooria puhul: „dokumentide puhul, mille suhtes kehtivad erandid ja mis käsitlevad eraelu puutumatust või ärihuve, ning tundliku sisuga dokumentide puhul" (lõige 7)"[47].

85. Sellest tuleneb, et „[ä]rihuvid väärivad […] määrusega nr 1049/2001 kehtestatud dokumentidega tutvumise korra raames *ratione temporis* suuremat kaitset. Seetõttu ei tähenda koondumismenetluse lõpetatus […] tingimata seda liiki dokumentide puhul pöördepunkti, mis seevastu küll kehtib teist laadi dokumentidega (eelkõige õiguslikud arvamused ja sisekasutuseks mõeldud arvamused) tutvumise puhul"[48].

86. Olukord ei erine minu hinnangul kartellimenetluste puhul. Asjaolu, et – nagu käesolevas asjaski – kõnealune teave puudutab aastatel 1988–2004 toimunud äritegevust, ei välista, et oma laadi tõttu võib selle teabe „aktuaalsus" kesta ajas kauem kui kitsalt haldusdokumentide või menetlusesiseste dokumentide puhul.[49]

87. Seda arvestades ei saa nõustuda väitega, et asjaomaste ettevõtjate ärihuvid muunduvad pelgalt aja möödumise tõttu lihtsaks huviks vältida kahju hüvitamise hagi tagajärgi.

44 — Kohtujuristi kursiiv.

45 — Vaidlustatud kohtuotsus, punkt 147.

46 — Vaidlustatud kohtuotsus, punkt 148.

47 — Ettepanek kohtuasjas komisjon *vs.* Agrofert Holding, punkt 78.

48 — Ettepanek kohtuasjas komisjon *vs.* Agrofert Holding, punkt 79.

49 — Selle kohta vt ettepanek kohtuasjas komisjon *vs.* Agrofert Holding, punkt 77.

88. Seega minu hinnangul Üldkohus eksis, kui ei võtnud üksnes dokumentide vanusele tuginedes isegi mitte arvesse võimalust, et esineb kaitset vääriv ärihuvi. Seetõttu eksis kohus ka siis, kui ta ei tunnustanud eeldust, et kuivõrd tegemist on kartellimenetluses koostatud või kasutatud dokumentidega, võib nende avalikustamine kahjustada kõnealuse menetlusega kaitstud huve.

89. Kõik see kehtib sõltumata sellest, et dokumendid on esitatud vabatahtlikult, erinevalt dokumentidest, mille esitamist komisjon on nõudnud koondumismenetlustes. See erinevus, millele EnBW komisjoni tühistamisnõude vastu tugineb, ei tundu mulle olevat asjakohane.

90. Nagu ma apellatsioonkaebuse teisele väitele vastates välja tõin, jagab keelatud kokkulepete menetlus riigiabi üle järelevalve teostamise menetluste ja koondumismenetlustega eesmärki tagada konkurents liidu turul. Igal neist menetlustest on selle eesmärgi täitmiseks oma vahendid, mille hulka kuuluvad kartellimenetluste puhul leebema kohtlemise programmid, mille aluseks on nende ettevõtjate vabatahtlik koostöö, kelle suhtes menetlus on algatatud.

91. Nagu nähtus apellatsioonkaebuse kolmanda väite analüüsist, on kõnealused programmid Euroopa Kohtu hinnangul konkurentsieeskirjade rikkumise vastases võitluses tõhusad vahendid ja väärivad seega kogu süsteemi kaitset.

92. On tõsi, et käesolevas kohtuasjas ei toonud komisjon kohaselt välja kahju, mis konkreetselt oleks võinud tekkida käesolevas asjas kõne all olevas menetluses kohaldatud leebema kohtlemise programmile, mistõttu tegingi ettepaneku lükata apellatsioonkaebuse kolmas väide tagasi. See ei tähenda siiski seda, et tagasi tuleks lükata ka etteheide kahju osas, mis võib tekkida nende isikute ärihuvidele, kes on osalenud leebema kohtlemise programmis, sest apellatsioonkaebuse neljas väide ei puuduta niivõrd kõnealuse programmi enda, kuivõrd nende huvide otsest kaitset, mille kahjustamine võib üksnes kaudselt kahjustada leebema kohtlemise instrumenti.

93. Mõistagi ei saa välistada, et asjaomaste ettevõtjate poolt esitatud teabe avalikustamine võib nende ärihuve objektiivselt kahjustada. Asjaolu, et selline teave esitati vabatahtlikult ja eesmärgiga vältida või vähendada karistust, ei õigusta minu hinnangul seda, et asjaomased ärihuvid ei vääri kaitset. Vastasel juhul lisanduks karistusele, mida komisjoniga koostööd teinud ettevõtja lõpuks väärib, uus karistus, mis seisneb tema ärihuvide kahjustamises.

94. Seega leian ma, et apellatsioonkaebuse neljanda väitega tuleb nõustuda. Ja seda mitte seetõttu, et eiratud on selle eelduse kohaldatavust, et ärihuvidega seotud teabe avalikustamine võib kahjustada kartellimenetluses kaitstud huve, vaid pigem seetõttu, et eiratud on kõnealuste ärihuvide enda olemasolu.

E. *Apellatsioonkaebuse viies väide*

95. Apellatsioonkaebuse viimase väitega väidab komisjon, et vaidlustatud kohtuotsuses on vääralt tõlgendatud tingimusi, mil komisjon võib keelduda lubamast tutvuda dokumentidega siis, kui otsustamisprotsess on juba lõppenud.

96. Siinkohal tuleb viidata kohtupraktikale, mis tuleneb 21. juuli 2011. aasta otsusest Rootsi *vs.* MyTravel ja komisjon,[50] mis käsitleb mõju, mida võib dokumentidega tutvumise taotluse tulemuslikkuse suhtes omada asjaolu, kas menetlus, millega asjaomane dokument on seotud, on vastava otsuse tegemisega juba lõpetatud või mitte.

50 — Kohtuasi C-506/08 P, EKL 2011, lk I-6237.

97. Nagu ma juba oma ettepanekus kohtuasjas Agrofert [51] välja tõin, tuleneb sellest kohtupraktikast, et „menetluse lõpuleviimine ei kohusta *per se* dokumenti avalikustama, kuigi avalikustamisest keeldumine peab sel juhul olema eriliselt põhjendatud". Lisasin veel, et „[k]ui menetlus on lõpetatud, ei saa nende dokumentidega tutvumine, mis koostati menetluse käigus lõppotsuse vastuvõtmise eesmärgil, juba loomuldasa ohtu seada menetluse tulemust ega seega menetluse lõpetanud otsuse tulemust. Sellest seisukohast tulebki seega käsitleda õiguslikke arvamusi ja sisedokumente, mille aval[ikustami]sest komisjon keeldus" [52]. Ja lõpuks märkisin, et „[õ]igusnõustamist käsitlevate dokumentide ja komisjoni poolt menetluse sisearuteludes ja konsultatsioonides koostatud dokumentide (määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 teine taane ja lõige 3) suhtes [on] eespool viidatud kohtuasjas Rootsi *vs.* MyTravel ja komisjon Euroopa Kohtu tehtud otsus […] täielikult kohaldatav" [53].

98. Naastes käesoleva kohtuasja asjaolude juurde, lähtus Üldkohus põhimõttest, et vastavalt määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 teisele lõigule on „ainult osa sisedokumentidest, nimelt need, mis sisaldavad sisekasutuseks esitatud arvamusi osana asjaomase institutsiooni sisearuteludest ja eelkonsultatsioonidest, […] sellised, mille suhtes [on lubatud keelduda] isegi pärast otsuse tegemist, kui dokumendi avalikustamine kahjustaks tõsiselt institutsiooni otsustamisprotsessi" [54].

99. Eelnev sedastatud, asus kohus vaidlustatud kohtuotsuses seisukohale, et komisjon ei tõendanud, „et kõik 5. kategooria alapunkti a dokumendid sisaldasid määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 teise lõigu tähenduses sisekasutuseks esitatud arvamusi, mis on osa sisearuteludest ja eelkonsultatsioonidest" [55], lükates kõrvale komisjoni väite, et „see mõiste hõlmab esiteks kõiki dokumente, mis sisaldavad või milles palutakse hinnangut või otsust tema ametnikelt või teenistustelt, teiseks kõiki dokumente, mida kasutatakse tema otsuse ettevalmistamiseks, ja kolmandaks kõiki dokumente, mille abil tagatakse teiste teenistuste osalus menetluses" [56].

100. Ometi järeldab Üldkohus, et kuigi „õigustused, millele komisjon Üldkohtu menetluses tugines […], on niisugused, mis muudavad usutavaks teesi, et palju 5. kategooria alapunkti a dokumente sisaldavad selliseid arvamusi, tuleb asuda seisukohale, et komisjon ei tuginenud nendele õigustustele […] vaidlustatud otsuses ja neid ei saa seega pidada põhjuseks, mis viis nimetatud otsuse vastuvõtmiseni. Seega tuleb […] järeldada, et komisjon ei ole tõendanud määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 teise lõigu tähenduses arvamuste sisaldumist 5. kategooria alapunkti a kõigis dokumentides" [57].

101. Komisjon möönab, et Üldkohtu menetluses esitatud selgitusi vaidlustatud otsuses sõnaselgelt ei leidu. [58] Kuid tema hinnangul ei tähenda see, et need ei kujutanud endast dokumentidega tutvumise loa andmisest keeldumise otsustavat põhjendust, nagu nähtub vaidlustatud otsuse enda sisust. Seda möönis ka Üldkohus ise, kinnitades vaidlustatud kohtuotsuse punktis 88, et „vaidlustatud otsuse punktist 3.2.5 kaudselt ja komisjoni 9. novembri 2011. aasta vastusest Üldkohtu kirjalikele küsimustele otseselt [tuleneb], et [komisjoni] arvates sisaldasid kõik 5. kategooria alapunkti a kuuluvad dokumendid sisekasutuseks esitatud arvamusi selle sätte mõttes".

51 — Ettepanek kohtuasjas komisjon *vs.* Agrofert Holding, punkt 74, koos viitega eespool viidatud kohtuotsusele Rootsi *vs.* MyTravel ja komisjon, punktid 113–119.

52 — Ettepanek kohtuasjas komisjon *vs.* Agrofert Holding, punkt 75.

53 — Ettepanek kohtuasjas komisjon *vs.* Agrofert Holding, punkt 80.

54 — Vaidlustatud kohtuotsus, punkt 153.

55 — Vaidlustatud kohtuotsus, punkt 156.

56 — *Loc. ult. cit.*

57 — Vaidlustatud kohtuotsus, punkt 160.

58 — Komisjoni apellatsioonkaebus, punkt 119.

102. Ma olen komisjoni seisukohaga nõus. Kuigi on selge, et üks asi on see, et otsusest nähtub, et komisjoni hinnangul sisaldasid kõik asjaomased dokumendid sisekasutuseks esitatud arvamusi ja teine, hoopis erinev asi on see, et komisjon on seda hinnangut otsuses endas põhjendanud, on siiski Üldkohus see, kelle ees ta seda põhjendama pidi. Seega piisas sellest, et otsuses esitati põhjused, nagu antud juhul ka tehti, mille alusel kohaldati määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 teist lõiku, et keelduda andmast luba tutvuda kõikide 5. kategooria alapunkti a dokumentidega.

103. Seega, kuna Üldkohus oma enda sõnadega pidas „usutavaks teesi, et palju 5. kategooria alapunkti a dokumente sisaldavad [sisekasutuseks esitatud] arvamusi", pidi ta seda kinnitama ja sellest tulenevalt kindlaks tegema, milliste dokumentide suhtes võis konkreetselt kohaldada komisjoni poolt välja toodud erandit.

104. Eeltoodust lähtuvalt tuleb, nagu Üldkohus tegelikult seda vaidlustatud kohtuotsuse punktides 162–167 tegi, kontrollida, kas selliste dokumentide avalikustamine võis tekitada kahju otsustamisprotsessile. Järeldus, millele Üldkohus selles osas jõudis, ei ole minu hinnangul õige.

105. Nimelt leidis Üldkohus, et põhjused, millele komisjon tugines, et põhjendada kahju, mida dokumentide avalikustamine võis tekitada, olid üldised ja abstraktsed ning kohtu hinnangul ei tõendanud komisjon, kuidas saaks keelatud kokkuleppe uurimisele kahju tekitada, kui otsus, millega kartellimenetlus lõpetati, tühistataks ja tuleks teha uus otsus.[59] Üldkohus heidab komisjonile lõpuks ette seda, et viimane üritab „leida ühiseid jooni või lausa samastada käesolevat olukorda, mille eripära […] on asjaolu, et ta oli juba otsuse vastu võtnud, olukorraga, kus otsust veel vastu võetud ei ole"[60].

106. Selle seisukoha lükkas aga ümber natuke rohkem kui kuu aega pärast vaidlustatud kohtuotsuse tegemist tehtud Euroopa Kohtu otsus kohtuasjas Odile Jacob. Kõnealuses otsuses rõhutas Euroopa Kohus erinevust ühelt poolt sellise taotluse, millega soovitakse tutvuda dokumentidega, mis on koostatud lõplikuks muutunud otsusega lõpetatud menetluse raames, ja teiselt poolt sellise taotluse vahel, mille esemeks on dokumendid, mis on seotud menetlusega, milles tehtud otsuse peale on esitatud kohtule veel menetluses olev kaebus.

107. Euroopa Kohus leidis, et „olukor[ras], kus asjaomane institutsioon võib kohtumenetluse tulemusest sõltuvalt olla kohustatud asja uuesti menetlema selleks, et teha uus otsus […], tuleb möönda, et on olemas üldine eeldus, mille kohaselt juhul, kui sel institutsioonil oleks kohustus selle menetluse jooksul avalikustada sellised sisememod, millele on viidatud käesoleva[s] kohtuotsuse[s], kahjustaks see tõsiselt institutsiooni otsustamisprotsessi"[61].

108. Käesolevas asjas kinnitas komisjon, et kuna teised samas kartellimenetluses tehtud otsused on osaliselt tühistatud,[62] tuli tal uuesti kindlaks määrata nende otsustega asjaomastele ettevõtjatele määratud karistuse summa, mistõttu juhul, kui ta oleks ennatlikult avalikustanud menetluse sisedokumendid (kaasa arvatud need, mis puudutavad trahvide arvutamist), oleks ta seadnud ohtu otsustamisprotsessi.

109. Seega juhul, kui menetluse lõpetamise otsustest mõne otsuse peale esitatakse kohtule hagi – olgugi et otsus, mis puudutab konkreetselt ettevõtjaid, kelle vastu soovib esitada kahju hüvitamise hagi isik, kes dokumentidega tutvumise luba taotleb, on lõplik –, ei saa seda menetlust kui sellist pidada lõpetatuks.

59 — Vaidlustatud kohtuotsus, punktid 165–167.

60 — Vaidlustatud kohtuotsus, punkt 167.

61 — Kohtuotsus komisjon *vs.* Odile Jacob, punkt 130.

62 — Vastavalt 12. juuli 2011. aasta otsusele kohtuasjas T-113/07: Toshiba *vs.* komisjon (EKL 2011, lk II-3989) ja otsusele kohtuasjas T-132/07: Fuji Electric *vs.* komisjon (EKL 2011, lk II-4091).

110. Järelikult pidi Üldkohus nägema, et esinesid head põhjused mõistmaks, et sisekasutuseks esitatud arvamusi sisaldavate dokumentide avalikustamine võis kahjustada samas menetluses uute otsuste tegemise protsessi juhul, kui kohtule muude otsuste osas kui need, mis konkreetselt puudutavad ettevõtjaid, kelle vastu EnBW hagi esitada soovis, esitatud hagid rahuldatakse.

111. Eeltoodu põhjal leian, et apellatsioonkaebuse viimase väitega tuleb nõustuda.

VII. Kohtuasja lõplik lahendamine Euroopa Kohtu poolt

112. Vastavalt Euroopa Kohtu põhikirja artiklile 61: „[k]ui apellatsioonkaebus on põhjendatud, tühistab Euroopa Kohus [Ü]ldkohtu otsuse" ning võib „ise teha asja suhtes lõpliku kohtuotsuse, kui menetlusstaadium lubab".

113. Minu hinnangul võiks Euroopa Kohus teha kohtuasja suhtes lõpliku kohtuotsuse.

114. EnBW tõi Üldkohtule esitatud hagis välja neli väidet, mis tuginevad esiteks määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimese ja kolmanda taande ning artikli 4 lõike 3 teise lõigu rikkumisele, teiseks kõnealuse määruse artikli 4 lõike 2 viimase lause rikkumisele, kolmandaks sama määruse artikli 4 lõike 6 rikkumisele, ja neljandaks ilmsele hindamisveale seoses dokumentidega tutvumise taotluse ulatusega.

115. Neljanda väitega tuleb nõustuda vaidlustatud kohtuotsuse punktides 32–37 esitatud põhjendustel, mida Euroopa Kohtule esitatud apellatsioonkaebuses vaidlustatud ei ole.

116. Ülejäänud väited tuleb tagasi lükata käesoleva ettepaneku punktides 49–65 ja 80–109 esitatud põhjendustel.

VIII. Kohtukulud

117. Vastavalt kodukorra artikli 184 lõikele 1 ja artikli 138 lõikele 2 teen Euroopa Kohtule ettepaneku, et kumbki pool ja menetlusse astujad kannavad oma kohtukulud ise, arvestades seda, millistel tingimustel tuleb apellatsioonkaebus ettepaneku järgi rahuldada.

IX. Ettepanek

118. Esitatud kaalutluste alusel teen Euroopa Kohtule ettepaneku:

Rahuldada apellatsioonkaebus osaliselt, nõustudes teise, neljanda ja viienda väitega, mis tuginevad määruse (EÜ) nr 1049/2001 artikli 4 lõigete 2 ja 3 väärale tõlgendamisele seoses kartellimenetluse dokumentidega tutvumise tingimuste ning ärihuvide ja otsustamisprotsessi kaitsega, ja sellest tulenevalt:

1. Tühistada Üldkohtu 22. mai 2012. aasta otsus kohtuasjas T-344/08: EnBW Energie Baden-Württemberg AG *vs.* komisjon osas, milles see tühistab komisjoni 16. juuni 2008. aasta otsuse SG.E.3/MV/psi D (2008) 4931, millega keelduti andmast luba tutvuda menetluse COMP/F/38.899 – Gaasisolatsiooniga jaotusseadmed – toimikuga.

2. Tühistada komisjoni 16. juuni 2008. aasta otsus SG.E.3/MV/psi D (2008) 4931, millega keelduti andmast luba tutvuda menetluse COMP/F/38.899 – Gaasisolatsiooniga jaotusseadmed – toimikuga, osas, milles see sisaldab ilmset hindamisviga dokumentidega tutvumise taotluse ulatuse suhtes.

3. Otsustada, et pooled ja menetlusse astujad kannavad oma kohtukulud ise.